

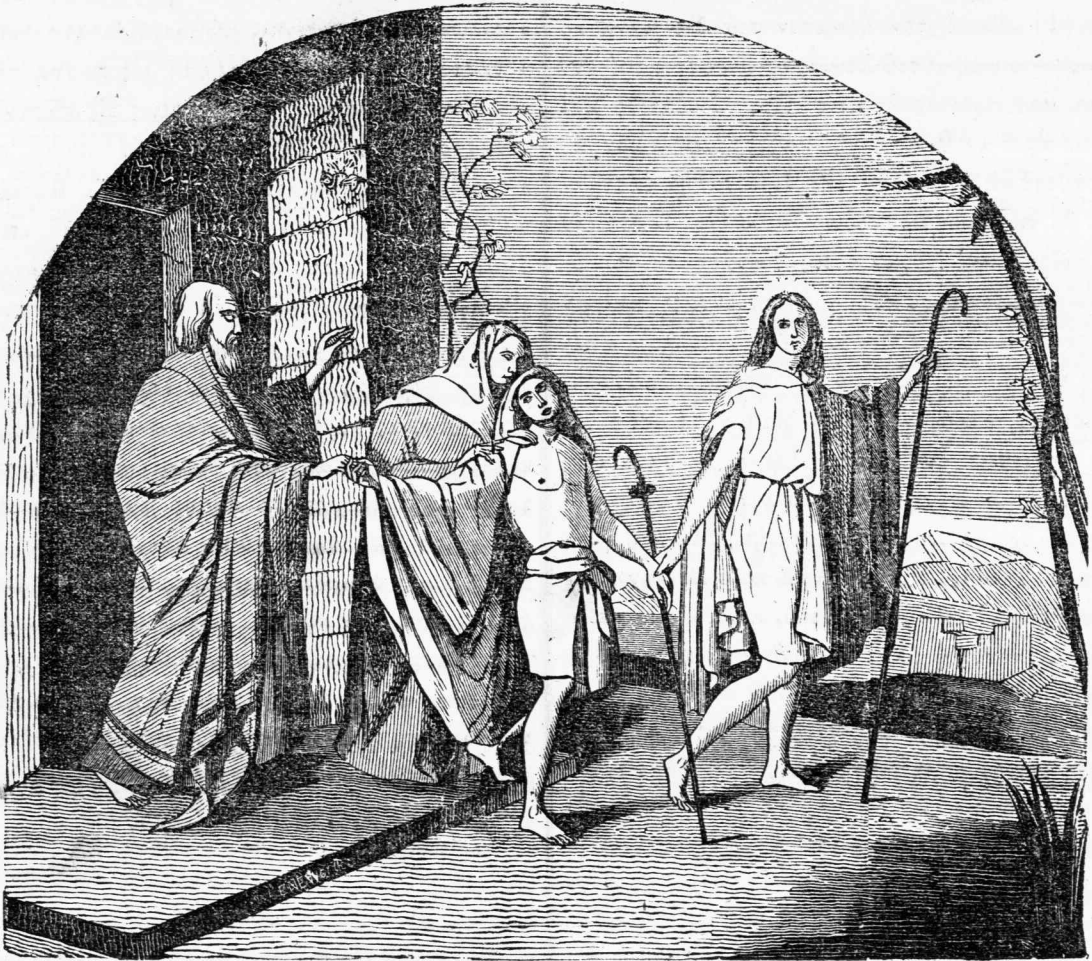
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΕΡΙΠΝΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

Ἀριθ. 10.)

(1848. Ἀπρίλιος.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΤΩΒΙΤ.

«Πολλαὶ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων· καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥήσεται αὐτοὺς ὁ Κύριος». (ψαλμ. λγ'. 20 Τωβίτ.)

Τῆς ἀληθείας ταύτης ἔχομεν μυρία παραδείγματα ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ· καὶ ἐὰν πᾶς εὐσεβὴς καὶ δίκαιος ἔγραφε τὰς θλίψεις καὶ συμφορὰς αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔσωσεν αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ ἐξεδίδοντο ὁμοῦ πᾶσι, πολλοὶ βεβαίως τόμοι ἦιλον πληρωθῆ ἀπὸ τοιούτων παραδειγμάτων· ἐνταῦθα ἀναφέρομεν τὸ τοῦ Τωβίτ, ὡς πολλοῦ λόγου ἄξιον, εἰς

τοὺς γονεῖς μάλιστα καὶ εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν. Ὁ Τωβίτ ἦτον ἐκ τῆς φυλῆς Νεφθαλείμ, ἐκ πόλεως Θίσβης ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, πατρίδος τοῦ προφήτου Ἠλία· ὁ πατήρ αὐτοῦ ὠνομάζετο Τωβιήλ Σαλμανασάρ, ἡχμαλωτίσθη δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως τῶν Ἀσσυρίων καὶ ἤχθη μετὰ τῶν συναιχμαλώτων εἰς Νινευῆ, ὅπου ἔκαμνε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς ὁμοφύλους αὐτοῦ καὶ ὁμοεθνεῖς τοὺς συναιχμαλώτους. Ὅτε πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἀπεστάτησεν ἡ

φυλὴ αὐτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων αὐτῶν, ὁ Τωβίτ ἐμμένων πιστὸς ἐφύλαττε πάντα τὰ διατάγματα τοῦ θεοῦ νόμου· ἐν δὲ τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἀζιωθεὶς τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως, καὶ ἰσχύων παρ' αὐτῷ, ἐβοήθει κατὰ πάντα τοὺς ἐμοφύλους καὶ ὁμοειθεῖς. Ὅτε ὑπῆγεν εἰς Ῥάγα πόλιν τῆς Μηδίας, παρακατέθεσεν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον συμφυλέτην Γαθαῆλον δέκα τάλαντα ἀργυρίου (1). Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σαλμανασάρ ἐβασίλευσεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σενναχηρείμ, ὅστις ἐφέρετο σκληρῶς καὶ τυραννικῶς πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐκ θείας ὀργῆς κατεστράφη τὸ στράτευμα αὐτοῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐκστρατείαν· ἐν τῷ διωγμῷ τούτῳ ὁ εὐσεβὴς Τωβίτ δὲν ἔπαυε τρέφων καὶ ἐνδύων ὅσους ἐδύνατο ἐκ τῶν ἐμοφύλων, πεινῶντας καὶ γυμνητεύοντας· καὶ ἂν ἔδωκε τινα ἐρριμένον ἄταφον, διότι πολλοὺς ἀπέκτεινεν ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ὁ ἀσεβὴς καὶ ἀπάνθρωπος βασιλεὺς, ἔθαπτεν αὐτόν. Μαθὼν δὲ ὅτι ὁ τυραννος ὀργισθεὶς διὰ τοῦτο, ἐμελλε νὰ θανατώσῃ αὐτόν, ἔφυγε· καὶ ἐδημεύθησαν πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· δὲν ἔμενεν εἰς αὐτόν εἰμὴ Ἄννα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Τωβίας ὁ υἱός. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Σενναχηρείμ ἐδολοφονήθη ὑπὸ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ ἐβασίλευσεν ὁ Σαχερδάν, ἐπέστρεψε, καὶ ἀνεκτήσατο πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

Προβεβηκὼς δὲ ἤδη τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι παρακατέθεσεν εἰς τὸν Γαθαῆλον τὰ δέκα τάλαντα ἀργυρίου, ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Τωβίαν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν, «υἱέμου, ἐὰν ἀποθάνω, θάψον με καὶ μὴ παραβλέψῃς τὴν μητέρα σου, διότι ἐν πολλοῖς κινδύνοις σὲ ἐγέννησε καὶ σὲ ἀνέθρεψε· τίμα αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου, καὶ κάμνε τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτήν, καὶ μὴ λυπήθῃς αὐτήν μηδέποτε. Ὅταν ἀποθάνῃ, θάψον αὐτήν ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ πληρίον μου. Ἐνθυμοῦ δὲ πάντοτε, υἱέ μου, Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ἀμαρτήσῃς καὶ νὰ παραβῇς τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. Πράττε δικαιοσύνην πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου καὶ μὴ περιπατήσῃς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀδι-

» κίας, διότι ἐὰν ἀκολουθῇς τὴν ἀλήθειαν, θέλεις εὐδοῦσθαι εἰς τὰ ἔργα σου· ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σου κάμνε ἐλεημοσύνην· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' οὐδενὸς πτωχοῦ, τότε καὶ ὁ Θεὸς δὲν θέλῃ ἀποστρέφει ἀπὸ σοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Δῶρον ἀγαθὸν εἶναι ἐνώπιον τοῦ Ὑψίστου ἢ ἐλεημοσύνη εἰς πάντας τοὺς ἐλεήμονας. Πρόσεχε, υἱέμου, ἀπὸ πάσης πορνείας. Λάβε γυναῖκα ἐκ τῶν ἐμοφύλων σου, οὐχὶ ξένην, μὴ οὔσῃ ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ πατρὸς σου. Πρόσεχε, υἱέμου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου καὶ ἔσο σεμνὸς καὶ φρόνιμος εἰς πᾶσαν συναναστροφὴν σου. Ζήτει συμβουλήν παρὰ παντός φρονίμου. Ἐν παντὶ καιρῷ δόξαζε Κύριον τὸν Θεόν καὶ ζήτηε παρ' αὐτοῦ νὰ σὲ ὁδηγῇ εἰς ὁδοὺς εὐθείας. Ἐνθυμοῦ, υἱέμου, τὰς παραγγελίας μου, καὶ ἂς μὴ ἐξαλειφθῶσιν ἐκ τῆς καρδίας σου. Καὶ τῶρα φανερίνω εἰς σὲ τὰ δέκα τάλαντα, τὰ ὁποῖα παρακατέθεσα εἰς τὸν Γαθαῆλον ἐν Ῥάγοις τῆς Μηδίας. Μὴ φοβοῦ, τέκνον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν· πολλὰ ὑπάρχουσιν εἰς σὲ, ἐὰν φοβῇσαι τὸν Θεόν, καὶ ἀπέχῃς ἀπὸ πάσης ἑμαρτίας, καὶ κάμνης τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτόν κτλ. »

Εὐρὼν δὲ ἄνθρωπον Ἀζαρίαν ὀνόματι, ὅστις ἦτο ἄγγελος Κυρίου ὑπὸ μορφήν ἀνθρώπου, πρεβδωνεν εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, διὰ νὰ τὸν ὁδηγήτῃ εἰς τὰ Ῥάγα. Ἡ μήτηρ τοῦ Τωβίου ἔκλαιε πικρῶς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀφήτῃ τὸν υἱὸν αὐτῆς· ἀλλ' ὁ Τωβίτ ἔπεισεν αὐτήν, καὶ ἐνεθάρρυνε λέγων, «μὴ ἀνησύχει, ἀδελφεή· οἱ ὀφθαλμοί σου θέλουσιν ἰδεῖ αὐτόν· διότι εἶχε ἀγαθὸν συνοδοιπόρον, καὶ θέλει εὐδωθῇ, καὶ θέλει ἐπιστρέφει ὑγιαίνων ».

Ἐφθασαν τέλος πάντων εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὡς ἐπλησίασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥαγουήλ, φίλου καὶ θεοῦ τοῦ Τωβίτ, ὑπήντησεν αὐτοὺς Σάρβζα ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, καὶ ἐχαιρέτησεν αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ ἐκείνην, καὶ εἰσῆγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Καὶ ἰδὼν ὁ Ῥαγουήλ τὸν Τωβίαν, εἶπε πρὸς Ἐδναν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, πῶς ὁμοιάζει ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν Τωβίαν τὸν ἀρεσιγύριον μου, μὴ γνωρίζων ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Τωβίτ, καὶ ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Ῥαγουήλ λέγων, πόθεν εἰσθε, ἀδελφοί; Καὶ εἶπον, εἴμεθα ἐκ τῶν Νεφθαλειμιτῶν τῶν αἰχμαλώτων τῶν ἐν Νινευῇ. Καὶ εἶπε, γνωρίζετε τὸν Τωβίτ τὸν ἀρεσιγύριον μου; οἱ δὲ εἶ-

(1) Τὸ ἀργυρεὺν τάλαντον ἀναλογεῖ με περίπου 342 λίρας Ἀγγλικὰς, 3 Σελίνα, καὶ 9 Δηνάρια· τὸ δὲ χρυσεὺν με 5,475 λ.

πον γνωρίζομεν, καὶ ἐπανελάθεν ἐρωτῶν, ὑγιαίνει; Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, *ἤ καὶ ὑγιαίνει* τότε εἶπεν ὁ Τωβίας, *πατήρ μου εἶναι*. Ἀκούσας τοῦτο ὁ Ῥαβουήλ, ἀνεπήδησε, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν, καὶ ἔκλαυσε, καὶ ἠλόγησεν αὐτόν· καὶ Ἐδνα ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ Σάρρας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ἔκλαυσαν, καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς ἐν χαρᾷ μεγάλη καὶ ἡτοίμασαν τράπεζαν.

Ἄλλ' ὁ ὁδηγὸς τοῦ Τωβίου, ὁ φαινόμενος Ἀζαρίας, εἶχεν εἰπεῖ πρὸς αὐτόν καθ' ὁδὸν περὶ τῆς Σάρρας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ῥαβουήλ, ὅτι θέλει προβάλλει πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς περὶ γάμου· ἐξέφω, εἶπεν ὅτι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσῆ δὲν θέλει δώσει τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς ἄλλον. Τότε λοιπὸν ἐν τῇ ὑποδοχῇ εἶπεν ὁ Τωβίας πρὸς τὸν Ἀζαρίαν, *ἀδελφε, περὶ τοῦ πράγματος τὸ ὅποιον μοι εἶπες καθ' ὁδόν· καὶ ἃς ἐκτελεσθῇ* Καὶ ὅτε ἤκουσεν ὁ πατήρ τῆς Σάρρας τοὺς περὶ γάμου λόγους τοῦ Ἀζαρία, εἶπε πρὸς τὸν Τωβίαν, *γάγε, τέκνον μου, καὶ πῖε, καὶ ἀναπαύθητι· εἰς σὲ ἀγίχει, ἡ θυγάτηρ μου*. Ὁ δὲ Τωβίας εἶπε, δὲν θέλω γευθῆ πρὶν ἐκτελεσθῇ τὸ παρὰ Θεοῦ ὠρισμένον· καὶ οὕτως ἐτελέσθη ὁ γάμος κατὰ τὸν νόμον· καὶ εὐχήθη ὁ Τωβίας μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Σάρρας λέγων, *εὐλογητὸς εἶσαι ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ ἐνδοξον εἰς τοὺς αἰῶνας*. Ὡς σὲ δοξολογῶσιν οἱ οὐρανοί, καὶ πάντα τὰ κτίσματά σου. Σὺ ἐπλασας τὸν Ἀδάμ, καὶ ἔδωκας εἰς αὐτὸν βοηθὸν τὴν Εὐαν· ἐκ τούτων ἐγεννήθη τὸ ἀνθρώπινον γένος. Σὺ εἶπας, δὲν εἶναι καλὸν γὰρ ἦναι ὁ ἄνθρωπος μόνος· ἃς κάμωμεν εἰς αὐτὸν βοηθὸν ὅμοιον αὐτοῦ. Καὶ τώρα, Κύριε, ἐγὼ δὲν λαμβάνω ταύτην τὴν ἀδελφὴν μου διὰ πορείαν, ἀλλὰ ἐπ' ἀληθείας ἐλέησόν με, καὶ ἀξιώσόν με, γὰρ συγκαταγνήσω μετ' αὐτῆς. Καὶ ἐκείνη εἶπε μετ' αὐτοῦ, Ἀμήν»

Τότε ἐκάλεσεν ὁ Τωβίας τὸν Ἀζαρίαν, καὶ εἶπεν, Ἀζαρία ἀδελφε, λάβε μετὰ σεαυτοῦ ἓνα ὑπηρέτην καὶ δύο καμήλους, καὶ ὑπαγε πρὸς τὸν Γαβαθὴλον εἰς τὰ Ῥάγα τῆς Μηδίας, καὶ φέρε μοι τὸ ἀργύριον, καὶ αὐτὸν φέρε εἰς τὸν γάμον. Ἀφοῦ ἐπέστρεψεν ὁ Ἀζαρίας φέρων τὸ ἀργύριον εἰς τὸν Ῥαβουήλ, συνευφράνθησαν· καὶ μετὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γάμου ἀνησυχῶν ὁ Τωβίας περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, παρεκάλεσεν ἐπιμόνως τὸν πενθερὸν αὐτοῦ γὰρ εὐλογῆσαι αὐτοὺς, διὰ γὰρ ἀπέλθωσι· τότε ὁ Ῥαβουήλ ἔδωκεν εἰς αὐτόν

Σάρραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὸ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων, δούλους, καὶ κτήνη, καὶ ἀργύρια, καὶ εὐλογήσας αὐτοὺς, ἐξαπέστειλε, λέγων. «ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ γὰρ σὰς εὐδώσῃ, τέκνα μου! καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα, τίμα τοὺς πενθεροὺς σου, θυγάτηρ μου, αὐτοὶ εἶναι τώρα γονεῖς σου· καὶ ἐφίλησεν αὐτήν, καὶ ἡ Ἐδνα ἡ μήτηρ τῆς Σάρρας εἶπε πρὸς τὸν Τωβίαν, ἀδελφε ἀγαπητέ, ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ γὰρ σὲ ἀποκαταστήσῃ, καὶ γὰρ σοὶ δώσει γὰρ ἰδὲς τέκνα ἐκ Σάρρας τῆς θυγατρὸς μου, διὰ γὰρ εὐφρανθῶ ἐν ὀπίον τοῦ Κυρίου· καὶ ἰδοὺ παραδίδω εἰς σὲ τὴν θυγατέρα μου παρκαταθήκη, μὴ λυπῆσθαι αὐτήν. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν ὁ Τωβίας δοξάζων τὸν Θεόν. Καὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς Νινευῆ, προσδραμεῖσα Ἄννα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ υἱοῦ αὐτῆς λέγουσα, σὲ εἶδον, υἱέ μου, ἀπὸ τοῦ νῦν ἃς ἀποθάγω· καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι. Καὶ Τωβίτ δὲ ὁ πατήρ αὐτοῦ, ὅστις ἦτο τυφλός, ἀναβλέψας τὴν ὥραν ἐκείνην ἐκ θείας δυνάμεως, καὶ ἰδὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ κλαίων, καὶ εἶπεν, εὐλογητὸς εἶσαι, Θεέ, καὶ εὐλογητὸν τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ εὐλογημένοι πάντες οἱ ἅγιοί σου ἄγγελοι, ὅτι ἐμαστίγωσας καὶ ἠλέησάς με, ἰδοὺ βλέπω Τωβίαν τὸν υἱόν μου. Καὶ πλησιάσας εἰς τὴν νύμφην αὐτοῦ, κατεφίλησε καὶ κατηυλόγησεν αὐτήν. Καὶ ἐώρτασαν τὸν γάμον μετ' εὐφροσύνης ἑπτὰ ἡμέρας. Ὁ δὲ Ἀζαρίας, ὅστις ἦτο ἄγγελος Θεοῦ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου, εὐλογήσας αὐτοὺς, ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῶν πρὸς τὸν οὐρανόν.

Ὁ Τωβίας λοιπὸν συζῶν μετὰ τῆς Σάρρας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐσεβείᾳ ἠυτῆχει καὶ εἰς εὐτεκνίαν καὶ εἰς πᾶν ἀγαθόν· ὑπέργρηως δὲ ὦν ἦδη ὁ πατήρ αὐτοῦ, ἐκάλεσεν αὐτόν καὶ τοὺς ἐξ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, υἱέ μου, ἰδοὺ ἐγὼ ἐγήρασα καὶ εἶμαι εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου. Λάβε τοὺς υἱούς σου, καὶ ἀπελθε εἰς τὴν Μηδίαν, καὶ μένε ἐκεῖ, διότι ἡ πόλις αὕτη ἡ Νινευῆ μέλει γὰρ καταστραφῇ. Φύλαττε δὲ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου καὶ τὰ προστάγματα αὐτοῦ· καὶ ἔσο πάντοτε φιλελήμων καὶ δίκαιος· θάψον με μετὰ τῆς μητρὸς σου. Ταῦτα λέγων ἐπὶ τῆς κλίνης ἐτελεύτησε ζήσας ἑκατὸν δύο ἔτη, καὶ ἔθαψεν αὐτόν ὁ Τωβίας ἐνδόξως, καὶ τὴν μητέρα τελευτήσασαν ἔθαψε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα λαβὼν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱούς καὶ ἐκγόνους ἀ-

πῆλθεν εἰς Ἐκβάτανα πρὸς Ῥαγουήλ τὸν πενθερόν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ ἐγήρασεν ἐντίμως, καὶ ἔθαψε τοὺς πενθεροὺς αὐτοῦ ἐνδόξως, καὶ ἐκληρονόμησεν αὐτοὺς, καὶ ἀπέθανεν ἐννενήκοντα ἐννέα ἐτῶν.

(ὕπὸ Ν. Βάμβα).

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀλέξανδρος Πούσκιν.

Ο ποιητὴς οὗτος ἐγεννήθη ἐν Πετρούπολει ἐν ἔτει 1799. ἐκπαιδευθεὶς δὲ εἰς τὸ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ταύτῃ αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν υποθέσεων ἐν ἔτει 1817, ἀπεβίωσε δὲ ἐν ἔτει 1837, συγγράψας ὠδὰς, ὕμνους, σατύρας καὶ διάφορα ἄλλα ποιήματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει τὸ ἥρωϊκὸν αὐτοῦ ποίημα ἐπιγραφόμενον ὁ *Ῥουσλάνος καὶ ἡ Λουδμίλα*, διακρινόμενον διὰ τὸ ὕψος τῆς φαντασίας, τὰς φαιδράς καὶ θελκτικὰς περιγραφάς, τὰς ποικίλας ἀλλοιογίας καὶ ἄλλας ποιητικὰς καλλονάς, πρὸ πάντων δὲ διὰ τὸ γλαφυρὸν, ἀφελὲς καὶ εὐχαρι τοῦ λεκτικοῦ τοῦ συγγραφέως ἡ δὲ ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος τοῦτου εἶναι ἡ ἀκόλουθος.

Ὁ Βλαδίμιρος μέγας πρίγκιψ τοῦ Κιέβου, μέλλων νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Λουδμίλα, μετὰ τοῦ πρίγκιπος Ῥουσλάνου εὐγενεῖς Ῥώσσου, δίδει λαμπρὸν συμπόσιον· οἱ προσκεκλημένοι πίνουσι τὸ χρυσόχρουν ὕδρομελί εἰς ἀργυρὰ ποτήρια καὶ εὐθυμοῦσιν ἀκροαζόμενοι τὸν μουσηγέτην Βοϊάν, τὸν ἐπωνομασθέντα ἀηδόνα τῶν παλαιῶν χρόνων, ὅστις κρούων τὴν κινύραν αὐτοῦ ἐξυμνεῖ τὴν ὠραιότητα τῆς Λουδμίλας καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ῥουσλάνου· ὁ δὲ ἄγριος Ῥογδάης, ὁ ἡδυπαθὴς Κατμήρης, καὶ ὁ γελοῖος Φαρλάφος, οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι τοῦ ἥρωος Ῥουσλάνου, παρευρίσκονται ἐπίσης εἰς τοὺς γάμους, ἀλλὰ κατφεῖς, σκυθρωποὶ καὶ ἀπληπισμένοι. Τὸ συμπόσιον τελειώνει, καὶ οἱ μὲν προσκεκλημένοι ἀναχωροῦσιν, οἱ δὲ συγγενεῖς ὁδηγοῦσι τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον· αἶφνης τρομεραὶ βρονταὶ μνηνοῦσι τὸν πλησίον καταπεσόντα φρικτὸν κεραυνόν, ὁ δὲ μάγος Τσερνομόρος περιεκαλυμμένος ὑπὸ πυκνοῦ νέφους εἰσέρχεται εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον καὶ ἀρπάζει τὴν Λουδμίλαν. Ὁ Βλαδίμιρος μαθὼν τὴν συμφορὰν ταύτην προσκαλεῖ ὅλους τοὺς εὐγενεῖς νέους καὶ διατάττει αὐτοὺς νὰ καταδιώξωσι τὸν ἄρπαγα, ἀλλὰ βελὼν νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ῥουσλάνον, διότι δὲν ἡδυνήθη νὰ υπερασπισθῇ τὴν νέαν αὐτοῦ σύζυγον, ὑπεσχέθη νὰ νυμφεύσῃ τὴν Λουδμίλαν μετ' ἐκείνου, ὅστις ἐλευθερώσας ἐπαναγάγῃ αὐτήν.

Ὁ Ῥουσλάνος καὶ οἱ τρεῖς ἀντίζηλοι αὐτοῦ Ῥογδάης, Κατμήρης καὶ Φαρλάφος, καθὼς καὶ οἱ γενναιότεροι νέοι τοῦ Κιέβου ἐξέρχονται πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς Λουδμίλας, ἀλλ' ἕκαστος αὐτῶν ἀκολουθεῖ ἀλλοίαν ὁδόν· ὁ ἥρωος τοῦ ποιήματος Ῥουσλάνος ἀπαντᾷ ἀμυδρῶς φωτιζόμενον σπήλαιον, εἰσέρχεται καὶ εὕρισκει πολὺν γέροντα, ὅστις ὑποδεχθεὶς τὸν ἥρωα εὐμενῶς διηγεῖται εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ Λουδμίλα ἡρπάγη ὑπὸ τοῦ Τσερνομόρου· καὶ ὁ μὲν ἥρωος ἀπελπίζεται, ὁ δὲ γέρον παραμυθεῖ αὐτὸν ἀναπειθὼν ν' ἀναπαυθῇ· ἀλλ' ὁ Ῥουσλάνος κατατρυχώμενος ὑπὸ τῆς ἀνησυχίας καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιμηθῇ, παρακαλεῖ τὸν ἐρημίτην νὰ διηγῇ τὰ ἴδια αὐτοῦ συμβάντα.

Τὴν μετάφρασιν τοῦ ἐπεισοδίου τῆς διηγέσεως ταύτης ἐκρίναμεν κατάλληλον νὰ καταχωρήσωμεν ἐνταῦθα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΛΑΝΔΟΥ ΠΟΙΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΑΣ ΝΑΪΝΑΣ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ ποιήματος τοῦ Ῥουσλάνου καὶ τῆς Λουδμίλας ὑπὸ Ἀ. Πούσκιν)

Ἐγεννήθη ἐν τὴν ἀγροβώτην Φιλλανδίαν. ὅτε δὲ ἀναγεννῶνται τὰ χόρτα τῆς ἀνοιξέως, ἔχων ἀκόλουθον πιστὸν κύνα, ὠδήγουν πάντα τὰ ποίμνια τῶν γειτονικῶν μου χωρίων εἰς τὰ ἄγνωστα τοῖς ἀνθρώποις λειβάδια τῆς χώρας ἡμῶν.

Ἠγάπων τὴν ἀφροντισίαν τοῦ ποιμενικοῦ βίου, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀποκρήμους καὶ σπηλαιώδεις βράχους, αἱ δὲ καθαφαίηδοναί ἔθελγον τὴν ἀθωότητά μου· τί νὰ σὲ εἶπω! ἤμην εὐτυχὴς καὶ ἐμακάριζον τὴν ἀγροϊκὸν μου πτωχίαν. Ἀλλ' ἔκτοτε, ὁπόσας συμφορὰς ὑπέφερα! ἄκουσόν με.

Ἡ Ναΐνα, νέα ὠραία καὶ σώφρων, ἐκαλλώπιζε τὸ χωρίον μας, ἐκάστη δὲ αὐγὴ εὕρισκεν αὐτὴν ὠραιότεραν, ὥς τὸ κοσμοῦν τὰς ἐρήμους ἀνθος. Ὁδηγῶν δὲ ποτε τὰ πρόβατά μου διὰ τοῦ παθητικοῦ ἤχου τῆς σύριγγός μου εἰς πλησιόχωρον δάσος, βλέπω αἶφνης ἐπὶ τοῦ χείλους ὀρμητικοῦ χειμάρρου ὠραίαν κόρην πλέκουσαν στέφανον. ἦτον ἡ Ναΐνα.

Ὁφείλον νὰ φύγω . . . ἀλλὰ τρέμων καὶ τεταραγμένος πλησιάζω, ἡ τόλμη μου ὅμως ἀντημείβη διὰ τῆς γενέσεως ὀλεθρίου αἰσθήματος, τοῦ αἰσθήματος τοῦ ἔρωτος, τῆς συνοδευούσης αὐτὸν εὐπιστίας, τῶν βασάνων καὶ τῶν γοητευτικῶν αὐτοῦ θελημάτων.

Ἐξ μῆνας ἔκρυπτον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ μυστήριον τῆς φλογός μου· ἀλλ' ἡ περιπλέον κατὰσχεσις αὐτοῦ ἠρέβιζε τὸν πόνον μου, καὶ τέλος πάντων πα-